

עפ"א 4815/10/15 - בוריס ווצ'וק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 4815-10-15 ווצ'וק נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת רונית בש

המערער בוריס ווצ'וק

נגד

המשיבה

מדינת ישראל-באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (אזרחי)

פסק דין

1. בפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בקריות כב' השופטת עירית וינברגר (להלן: "בית משפט קמא") מיום 4.10.15, שניתנה בתיק צ"מ 687-10-15, לפיה דחה בית משפט קמא את בקשת המערער להורות על ביטול צו סגירה מנהלי, אשר הוצא ביום 30.9.15 על ידי קצין משטרה, סנ"צ עמית פולק (להלן: "צו הסגירה"), מכוח סעיף 23 לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח - 1968 (להלן: "חוק רישוי עסקים"). צו הסגירה מתייחס לבית העסק של המערער, הידוע בשם "נפרטיטי" ומצוי ברחוב ההסתדרות 234 במפרץ חיפה (להלן: "העסק") ולפיו ייסגר העסק למשך 20 יום נוספים מיום 30.9.15 בשעה 22:00 עד ליום 20.10.15 בשעה 22:00 (הצו הראשון ניתן מיום 27.9.15 עד ליום 30.9.15).

החלטת בית משפט קמא והליכים קודמים

2. מעיון בהחלטתו מושא הערעור של בית משפט קמא (להלן: "ההחלטה") עולה, כי המערער, לטענתו, הוא בעליו החדש של העסק, וכי אין לו כל קשר לצו סגירה קודם, שניתן לעסק בהיותו בבעלותו של כוגן דימיטרי (להלן: "דימיטרי"), נגדו הוגש כתב אישום בית המשפט לעניינים מקומיים בת"פ 547/12, במסגרתו הואשם דימיטרי בניהול מועדון חשפנות ועסק המוכר משקאות משכרים ללא רישיון, עבירות לפי סעיפים 4 ו-14 לחוק רישוי עסקים. במסגרת גזר הדין בתיק הנ"ל, גזר דין מיום 4.3.13, ניתן נגד העסק צו סגירה, שנקבע לביצוע מיום 15.3.13. יצוין בנקודה זו, כי המערער הגיש בתיק הנ"ל בקשה לעיכוב ביצוע צו הסגירה, שהושת כאמור בגזר הדין הנ"ל, זאת בהסתמך על טענתו כי אין לו קשר לעסק הקודם ובהינתן בקשה שהגיש ביום 30.8.15 לקבלת רישיון לעסק. ביהמ"ש לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופטת ג'אדה בסול) עיכבה תחילה בהחלטתה מיום 10/9/15 את ביצוע הצו עד ליום 20/9/15, זאת בהסכמת המאשימה בתיק הנ"ל, אשר ביקשה לברר את העמדה בעניין מתן רישיון לעסק. בהינתן סירוב משטרת ישראל לקבלת רישיון לעסק, ניתנה החלטה נוספת בתיק הנ"ל ע"י כב' השופטת בסול ביום 20.9.15, לפיה בהינתן התנגדות המאשימה בתגובתה, לא ניתן עיכוב ביצוע נוסף של צו הסגירה השיפוטי. יצוין בנקודה זו, כי היום נדחה על ידי ערעורו של המערער על החלטתה הנ"ל של כב' השופטת בסול, אשר הוגש בתיק עפ"א 38141-09-15.

עמוד 1

3. בהחלטה מושא הערעור נכתב, כי ביום 26.9.15 אירעה קטטה רבת משתתפים, אשר פרצה בבית העסק ונמשכה מחוץ לו וכי, במהלך אותה קטטה שגלשה אל מחוץ לעסק, שלף אחד המתקוטטים אקדח וכיוון אותו לעבר מעורבים נוספים שברחו מהמקום, ובמהלך בריחתם נגרמה תאונת דרכים; מתקוטט אחר החזיק בידו לום ברזל ומתקוטטים נוספים החזיקו אגרופן ואבנים.

4. עוד עולה מן ההחלטה, כי בעקבות הקטטה, זומן המערער לשימוע, שהתקיים בתאריך 27.9.15. בתום השימוע ניתן צו סגירה למשך 4 ימים, עד ליום 30.9.15. בהחלטתו מושא השימוע הראשון כתב סנ"צ פולק, כי במהלך הימים הקרובים ייבחנו הצילומים ממצלמות האבטחה שהעביר המערער על מנת להוכיח את טענותיו, לפיהן המתקוטטים הוצאו מהעסק תוך זמן קצר מרגע פריצת הקטטה, ולפיכך האירוע לא יצר סכנה למבלים בעסק ולא היה מקום לערב את המשטרה.

5. בשימוע הנוסף, שנערך למערער בתאריך 30.9.15, הציג בפני המערער קצין המשטרה את הטענה לפיה, בצפייה בסרטים שצולמו על ידי מצלמות האבטחה שהמציא המערער עצמו למשיבה, נמצא כי בעסק נמצאים חדרי אירוח, בהם מבוצעים אקטים מיניים המצולמים על ידי המצלמות, וזאת במספר חדרים במקום. לפיכך, נטען בפני המערער במהלך השימוע, כי לטענת המשיבה, המקום אינו משמש מועדון חשפנות אלא מדובר באחזקה של מקום לשם זנות. עוד נטען בשימוע, כי נראה שיחסי המין מצולמים, מבלי שהמבקרים במקום מודעים לכך. כן צוין בפני המערער, במהלך השימוע שנערך כאמור ביום 30.9.15, כי מבדיקת גרסתו בדבר קיום מערך אבטחה והפעולות שנעשו לסיום הקטטה שאירעה בעסק, לא נמצא כל זכר לטענותיו בסרטונים ולכן עולה החשד כי הגרסה שמסר אינה אמת. לפיכך, נקבע בהחלטת קצין המשטרה, שניתנה בעקבות השימוע הנ"ל, כי בעקבות הקטטה החמורה אשר לוותה בשימוש בנשק, עולה כי במקום התרחשה הפרה של שלום הציבור וקיימת סכנה מוחשית וממשית להמשך הפגיעה בסדר הציבורי ובשלום הציבור.

6. בית משפט קמא ציין בהחלטה את טענת המערער בשימוע, לפיה המצלמות לא מתעדות את אירוע הקטטה בעסק, דבר התומך, לדידו, בגרסתו לפיה לא הייתה קטטה בעסק. עוד צוינה בהחלטה טענת המערער בשימוע, כי קנה את המקום עם המצלמות ולא ידע מה הן מצלמות:

"לא ידעתי מה קורה בחדרים. חשבתי שזה סתם לבנות שיתלבשו. לא ידעתי שיש אקט מיני בחדר".

בנקודה זו קבע בית משפט קמא כי, טענת המערער אינה מתקבלת על הדעת, וסבר כי יש בה כדי לחזק את עצמת הראיות שבידי המשיבה, ראיות המבוססות על סרטון שהמציא לה המערער עצמו.

7. לאחר שבית משפט קמא עיין בחומר החקירה שהוגש לעיונו ובפרוטוקול השימוע שנערך למערער ביום 27.9.15 וביום 30.9.15 קבע בית משפט קמא, כי החלטתו של עורך השימוע סבירה וכי אין מקום להתערב בה. בית משפט קמא הטעים בהחלטה, כי אין ממש בטענה לפיה, בהיעדר קשר סיבתי בין מכירת אלכוהול בבית העסק לאירוע עצמו, לא קמה סמכות להורות על סגירת העסק לפי סעיף 23

לחוק רישוי עסקים. בית משפט קמא הבהיר, כי הסעיף אמנם חל רק ביחס למקומות בהם נמכר אלוהות, אולם בהתאם לפרשנות שניתנה לסעיף, אין הוא דורש קשר סיבתי בין מכירת האלוהות לסיכון המשמש בסיס להחלטה בדבר סגירת העסק. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי החלטתו של קצין המשטרה, אשר הורה על סגירת העסק, הינה החלטה מנהלית. לאור כך, על בית המשפט לבחון את החלטתו בהתאם לכללי המשפט המנהלי. כלומר, עליו לבחון אם היא סבירה ואם נשקלו במסגרתה שיקולים עניינים בלבד, תוך מתן משקל נכון לכל שיקול. בית משפט קמא הטעים, כי הראיות עליהן מבססת הרשות המנהלית את החלטתה בשלב זה אינן צריכות להיות ראיות לכאורה וכי, די בראיות מנהליות, אשר טיבן וכמותן נגזרים מאופיו של העניין העומד לדיון וממשמעות ההחלטה המנהלית המתקבלת. נקבע, כי במקרה הנדון משמעות הצו הינה פגיעה בעסקו של המערער, מקור פרנסתו, ולפיכך על הראיות להיות בעצמה כזו שתצדיק פגיעה בזכותו זו.

8. לאחר שעניין בחומר החקירה, סבר בית משפט קמא כי הובאו ראיות, אשר משקלן מספק לצורך קביעת הקשר שבין אירוע הקטטה ההמונית, בה נעשה שימוש בנשק, לבין העסק עצמו ומכאן, שהמשך פעילותו של העסק עלול לסכן את שלום הציבור, בשל אופיו של האירוע. בית משפט קמא הבהיר, כי על אף שאין חולק כי הקטטה פרצה בבית העסק ונמשכה מחוץ לבית העסק, הרי שקיים קשר בין העסק, אופיו, ואמצעי האבטחה החסרים שבו, לבין הקטטה ולפיכך נקבע בהחלטה, כי המשך פעילותו של העסק, בתנאים בהם הוא פועל, עלול לסכן את הציבור החולף במקום ואת לקוחות העסק.

9. בית משפט קמא קיבל בהחלטה את טענת המשיבה, לפיה השימוע שנערך למבקש בתאריך 30.9.15 היה המשכו של השימוע שנערך לו ביום 27.9.15 וכי מסקנתו של קצין המשטרה מבוססת על החשש המידי לשלום הציבור. בנקודה זו הבהיר בית משפט קמא, כי צו הסגירה לא הוצא לעסק משום החשש כי בעסק מתנהל בית בושת, אלא מהטעמים המפורטים בצו הסגירה, ולפיכך ניתן צו הסגירה בהתאם לסמכותו של הקצין, על פי סעיף 23(א) לחוק רישוי עסקים. בית משפט קמא קיבל בד בבד את טענת המשיבה, לפיה החשד כי במקום מתנהל בית בושת בו, כפי הנראה, אף מצולמים לקוחות בעת האקט המיני, ללא ידיעתם, מגביר את החשש מפני פגיעה בשלום הציבור, לאור אופיו זה של בית העסק. בית משפט קמא ציין, כי אמנם, לא הובא בפניו דו"ח צפייה ולא הוצג לעיונו הסרטון, אולם התרשם מתגובתו של המערער במהלך השימוע ביום 30.9.15, כי הוא מודה בכך שבסרטון ניתן לראות צילומים של אקטים מיניים המתקיימים בחדרים בבית העסק שלו ואך טוען, כי לא ידע מה מתרחש בחדרים אלה.

10. בסיפא של ההחלטה הטעים בית משפט קמא, כי לא ייחס, כמו גם קצין המשטרה שהשית את צו הסגירה, משקל רב לעובדה שהעסק פועל ללא רישיון. עם זאת, סבר בית משפט קמא, כי עובדה זו מוסיפה אף היא למסוכנות הנשקפת מהמקום, לאור אופי האירוע. בית משפט הוסיף וקבע, כי העובדה שהמערער הגיש בקשה לרישיון עסק, עדיין אינה הופכת אותו ל"נקי כפיים", שכן עסק יש לפתוח לאחר קבלת הרישיון ולא לאחר הגשת הבקשה לקבלו.

11. במסגרת נימוקי הערעור טוען המערער, כי בית משפט קמא הורה על צו הסגירה לעסק, זאת בשל סכנה ממשית לשלום הציבור הנשקפת מהמקום, בהינתן הקטטה רבת המשתתפים שהתרחשה מחוץ לפתחו וכן בהינתן העובדה שבמקום מתנהל בית בושת בו, כפי הנראה, מצולמים לקוחות העסק ללא ידיעתם, דבר התורם אף הוא לסכנה לשלום הציבור. המערער מדגיש, כי הקטטה, לכל הפחות במתכונתה רבת המשתתפים, לא התרחשה בחצריו של בית העסק, כפי שעולה, לטענתו, מהסרטונים שהמציא למשיבה, ומכאן טוען המערער לא רק כי גרסתו, כפי שנמסרה בשימוע הראשון אמת ביסודה, אלא כי, הנחת בית משפט קמא מקורה בשגגה.
12. המערער מטעים, כי הותרת ההחלטה על כנה תוביל לפגיעה קשה בפרנסתו ואף לשבירת מטה לחמו. אשר על כן, מן הראוי, לדידו, כי החלטה כאמור לא תתקבל על סמך הנחות וסברות, אלא על בסיס ראיות ממשיות שעברו תחת שבט הביקורת של בית המשפט.
13. באשר לניהולו של בית בושת בבית העסק של המערער, טוען המערער טענה משולשת. ראשית, אין בקטעי הווידאו שנמסרו על ידו למשטרה כדי להוכיח ניהולו של מקום לשם זנות, המערער לא ידע ולא יכול היה לדעת, כי בחדרי האירוח התבצע אקט מיני. שנית, לטענת המערער, הקלטות, שמסר לידי המשטרה איששו, את גרסת המערער אלא שאז החליטה המשטרה לדידו, להמציא סיבות שונות ומשונות להארכת צו הסגירה שניתן לבית העסק. בנקודה זו טוען המערער, כי עיון קל בשימוע השני שנערך לו מעיד על כך, כי לא מסוכנותו של בית העסק לציבור היא שעומדת בבסיסו אלא שימוש של בית עסק זה כבית בושת. שלישית, במידה שאכן ביקש סנ"צ פולק, עורך השימועים למערער, לטעון, כי ניהולו של בית בושת בבית העסק של המערער הוא המקור למסוכנותו והוא הגורם המחייב מתן צו לסגירתו, הרי שצו זה מיום 30/09/2015 ניתן בחוסר סמכות, שכן סעיף 23 לחוק רישוי עסקים לא יכול לחול במקרה שכזה הדורש החלטת מפקד המחוז.
14. המערער שב ומדגיש, כי סגירת בית העסק תגרום לו נזק בלתי הפיך, היות ומדובר בעסק בעל הוצאות נרחבות מול השקעה עצומה וסגירתו עלולה להוביל לקריסתו הכלכלית של המערער וכן לקריסתם של משפחות רבות המתפרנסות מבית העסק. המערער סבור, כי ניתן לאיין את הסכנה הנטענת, עפ"י צו הסגירה, באמצעים שהינם פחותים בפגיעתם, כגון: העסקת חברת אבטחה מוסמכת לצד בדיקת רשת המצלמות ואף פריסת מצלמות רחבה יותר. המערער מדגיש, כי בכוונתו לפעול לשם בדיקה ותדריך עובדיו ביחס לנהלי העבודה בעסק.
15. לסיכום, חוזר המערער וטוען, כי הנימוקים העולים מצו הסגירה, לא אך זאת שאינם מגובים בראיות ממשיות, אלא אף אינם יכולים להוות עילה לצעד דרסטי בדמות סגירת העסק, זאת בייחוד כשאין כל אינדיקציה שהמשך הפעלת העסק תפגע בשלום הציבור. על כן ובהתחשב בתוצאות הדרסטיות של סגירת העסק, לצד החשש המעשי לפגיעת תדמיתית וכלכלית במערער כתוצאה מביצוע צו הסגירה, נטען, כי יש להחמיר ולדקדק עם הרשות בבואה להפעיל את סמכויותיה.

16. המערער עותר, בהסתמך על טיעונו הנ"ל, כי בית המשפט יקבל את הערעור ויורה על ביטול החלטת בית משפט קמא וביטול צו הסגירה.

טיעוני ב"כ הצדדים בדיון

17. בדיון בפניי חזר ב"כ המערער על האמור בהודעת הערעור. ב"כ המערער ציין, כי צו הסגירה המנהלי ניתן ביום 27.9.14 ל- 4 ימים בלבד על מנת לאפשר צפייה בהמשך במצלמות האבטחה של בית העסק. לטענת ב"כ המערער, המצלמות לא הצביעו על אירוע של קטטה ואף על פי כן, החליט קצין המשטרה, לאחר קיום השימוע ביום 30.9.15, ליתן צו סגירה מנהלי נוסף, זאת בהסתמך על כך שמצפייה בקלטת עולה קיום של יחסי מין בבית העסק. ב"כ המערער מלין על כך שמשטרת ישראל לא הזמינה לחקירה את האנשים הנצפים בקלטת ומוסיף וטוען, כי במקום העסק לא מבוצעת כל פעילות של בית בושת וכן כי המערער, לגרסתו, לא ידע כלל בדבר קיום יחסי מין בחדרי העסק. ב"כ המערער מטעים, כי לא הייתה לקצין המשטרה סמכות ליתן צו סגירה לעסק בגין ניהול בית בושת, כי אם בגין אירוע של קטטה, אשר לטענת המערער, לא התקיים בעסק כי אם מחוצה לו. לטענת ב"כ המערער, צו הסגירה המנהלי בטעות יסודו ומן הראוי לבטלו.

18. ב"כ המשיבה הציג בפתח הדיון בפניי את הדיסק שנמסר על ידי המערער לקצין המשטרה ומצפייה בדיסק אכן עולה לכאורה, כמו גם מדו"ח צפייה, שנערך ביום 8.10.15, המצוי בתיק החקירה, כי בבית העסק קוימו מגעים מיניים בין גברים לנשים. ב"כ המשיבה טען, כי אירע בבית העסק אירוע של קטטה כבר בחודש אוגוסט, שאז ניתנה אזהרה בלבד ולא צו סגירה מנהלי לעסק, דבר המלמד, לדיו, כי המשיבה נהגה במקרה שבפנינו במידתיות. בנקודה זו יוער, כי לטענת ב"כ המערער בדיון בפניי, לא הוצא בחודש אוגוסט צו סגירה מנהלי לעסק, בהינתן צו הסגירה השיפוטי התלוי ועומד נגדו, דבר שייתר מתן צו סגירה נוסף. ב"כ המשיבה הוסיף וטען, כי בתיק החקירה, אשר הוגש לעיוני, מצויות שתי הודעות של שני מתלוננים המלמדות בדבר התחלת אירוע הקטטה בתוך המועדון, מה גם שהמאבטחים במקום לא התקשרו למשטרה ולא הודיעו בדבר פריצת הקטטה ואף לא הצליחו להפריד הרמטית בין המתקוטטים, שכן היה צריך להוציא את חלקם אל מחוץ למועדון. ב"כ המשיבה הטעים, כי להתנהלות תרמה העובדה שאין תכנית אבטחה המאושרת ע"י המשטרה למקום, המנוהל ללא רישיון עסק. ב"כ המשיבה ציין, כי השימוע שנערך למערער ביום 30.9.15 הוא המשכו הישיר של השימוע הקודם מיום 27.9.15 וכי העסק נסגר לא בגין היותו בית בושת, כי אם בגין פריצת הקטטה במקום, כל שכן נוכח הקטטה הקודמת שאירעה בחודש אוגוסט, שכללה גם אירוע של ירי. ב"כ המשיבה טען, כי החלטת בית משפט קמא נכונה ומעוגנת היטב בפסיקה ובהלכה וכי אין מקום לאפשר לעסק להתנהל, כל שכן כאשר עסקינן בעסק ללא רישיון. לפיכך, ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור בתיק זה.

דיון והכרעה

19. נוסחו של סעיף 23 (א) לחוק רישוי עסקים הוא, כדלהלן:

"קצין משטרה בדרגת רב -פקד ומעלה רשאי לצוות בכתב על סגירה לאלתר של חצרים, שבהם עוסקים במכירת משקאות משכרים, אם נוכח שהדבר דרוש לשמירת שלום הציבור

עמוד 5

או להחזרת שלום הציבור שהופר... צו לפי סעיף קטן זה תוקפו יהיה לתקופה שפורשה בו, ובלבד שלא תעלה על שלושים יום".

20. בנידון דידן התקיים שימוע ראשון למערער ביום 27.9.15. עיון בפרוטוקול השימוע הנ"ל מלמד בדבר אירוע קטטה קודם, אשר אירע לכאורה בעסק ביום 27.8.15 בגינו ניתנה אזהרה למערער, זאת בין היתר, בהינתן קיומו של צו סגירה שיפוטי לעסק. עוד עולה מפרוטוקול השימוע הנ"ל, כי קצין המשטרה, לאחר שעיין בחומרי החקירה, הגיע לכלל מסקנה כי באיזון שבין הפגיעה בפרנסתו של בעל העסק לבין השמירה על שלומו ובטחונו של הציבור, גובר האינטרס הציבורי. פרוטוקול השימוע הנ"ל כלל התייחסות לאירוע הקטטה רבת המשתתפים, שאירע לכאורה בעסק ו/או בחצריו, וכן לכך שהמאבטחים שהפרידו בין הניצים לא הודיעו על כך למשטרת ישראל, כמו גם לעובדה שאירוע הקטטה גלש מחוץ לעסק להחזקת לום ברזל, אגרופן, אבנים ואף אקדח.

מפרוטוקול השימוע, שנערך ביום 30.9.15, עולה התייחסות לפרוטוקול השימוע הקודם, שהרי פרוטוקול השימוע הנ"ל מהווה את המשכו של פרוטוקול הדיון מיום 27.9.15, כפי

שטען בנקודה זו ב"כ המשיבה בדיון בפני ובצדק. קצין המשטרה החליט, לאחר קיום שימוע נוסף למערער ביום 30.9.15, ולאחר שבחן את טענות המערער, כמו גם את חומרי החקירה שבפניו, כי קיימות ראיות מנהליות שדי בהן כדי ללמד, כי נשקפת מן העסק סכנה מידית וחמורה לשלום הציבור. בפרוטוקול השימוע מיום 30.9.15 צוין היעדרו של רישיון לעסק, וכי דבר זה טומן בחובו היעדר פיקוח של בטיחות על העסק, דבר שאין להתעלם ממנו כחלק מגורמי הסיכון לביטחון הציבור הטמונים בקיומו של העסק.

21. עיינתי בתיק החקירה ועיון זה מלמד, כי לא נפל פגם כלשהו בהחלטה המנהלית של קצין המשטרה להורות בדבר מתן צו סגירה מנהלי לעסק לתקופה של 20 יום נוספים, עד ליום 20.10.15. הדין עם הקביעה בהחלטת בית משפט קמא, לפיה הפעלתה של סמכות מנהלית במקרה כגון דא דורשת קיומה של תשתית עובדתית עליה מבססת הרשות המנהלית את שיקול דעתה בבואה לקבל החלטה, כאשר די בראיות מנהליות, שטיבן וכמותן נגזרים מאופיו של העניין העומד לדיון וממשמעות ההחלטה המנהלית המתקבלת (ראה בעניין זה רע"ב 426/06 **נאסר חווא נ' שב"ס** (12.3.06)). ומהתם להכא: עיון בתיק החקירה מלמד כי די בתמונה הראייתית שהובאה בפני קצין המשטרה כדי ללמד בדבר זיקתו של העסק לקיום אירוע הקטטה ההמונית ביום 26.9.15. ודוק, בתיק החקירה קיימות הודעות מיום 26.9.15 של שני גורמים, מהן עולה לכאורה כי אירוע הקטטה תחילתו בעסק. עוד עולה לכאורה מעיון בחומר החקירה, כי אירוע הקטטה הסלים בסמוך לעסק והסלים אף יותר בהמשך לכך, מה גם שהמאבטחים לא דיווחו למשטרה על קרות האירוע.

22. לפיכך, ובהינתן אירוע הקטטה הקודם שאירע לכאורה בעסק בחודש אוגוסט, הרי שלא נפל פגם בהחלטת קצין המשטרה מיום 30.9.15 ליתן צו סגירה לעסק לתקופה נוספת של 20 יום, שהינה החלטה סבירה ומידתית, בנסיבות העניין. בנקודה זו יודגש, כי היעדר רישיון לעסק מחזק את החשש לסיכון בטחון הציבור, זאת בהיעדר יכולת לפקח על מערך האבטחה בעסק. עוד אוסיף בעניין זה, כי

היעדר רישיון לעסק אינו, אמנם, העילה למתן צו הסגירה, אולם יש בו כדי להוות שיקול המשליך על המכלול, כפי שעולה מהחלטת בית המשפט המחוזי בת"א, שניתנה בתיקע"ח 51802-05-10 **פרטוש נ' משטרת ישראל** (ניתנה ביום 3.6.10).

23. צו הסגירה ניתן, כאמור, לאחר שנוכח קצין המשטרה כי הדבר דרוש לשמירת שלום הציבור ובהמשך ישיר של אירוע הקטטה שאירע, כמפורט לעיל, ביום 26.9.15. לפיכך, אין בידי לקבל את טענת המערער, לפיה צו הסגירה ניתן אך מפאת מסקנת קצין המשטרה, כי בעסק מנוהל בית בוש, זאת לאחר הצפייה בקלטות המלמדת לכאורה בדבר קיום יחסי מין בעסק. נוכח העובדה שצו הסגירה ניתן, כאמור לעיל, בגין אירוע הקטטה, שהביא את קצין המשטרה למסקנות העולות מפרוטוקול השימוע הן ביום 27.9.15 והן ביום 30.9.15, הרי שהצו ניתן כדין עפ"י סעיף 23(א) לחוק רישוי עסקים. השיקולים שעמדו בבסיס החלטת קצין המשטרה הם ענייניים ובתחום הסבירות, כמו גם מסקנתו כי, בנסיבות העניין, טובת הציבור עדיפה על פני זכותו של המערער להתפרנס במהלך תקופת צו הסגירה. לפיכך, צדק בית משפט קמא עת שהחליט בהחלטתו מושא הערעור להותיר את החלטת קצין המשטרה מיום 30.9.15 בדבר מתן צו הסגירה- על כנה, שכן החלטה זו בדיון יסודה.

24. סיכומי של דבר, הריני לדחות את הערעור.

תיק החקירה יושב לידי המשיבה.

החלטה זו תומצא בהקדם לב"כ הצדדים ע"י מזכירות בית המשפט.

ניתן והודע היום כ"ט תשרי תשע"ו, 12/10/2015 בהעדר הצדדים.